

Tereza Lengálová, 11 let

Dobrá rada nad zlato

Byl jednou jeden chudý mladík. Jmenoval se Jan Šťastný, ale všichni lidé ve vesnici mu říkali Honzo. Tatínek a maminka mu bohužel zemřeli, měl jen mladší sestru Elišku. Snažil se o ni dobře pečovat, Eliška za to byla moc ráda. Honza chodil na brigády za starým hodným kovářem.

Jednoho dne, když odcházel z domu do kovárny, uviděl krásného ptáčka. Zdál se mu nějaký malinký a opuštěný. Vzal si ho do kapsy a odnesl domů. Řekl Elišce: „Eliško, našel jsem malého puštěného ptáčka. Dokázala by ses o něj postarat, než přijdu domů?“ „Určitě ano,“ řekla s nadšením Eliška. Honza položil malé ptáče do měkoučkého polštářku na kamnech a šel. Když dorazil do kovárny, zeptal se kováře: „Mohl bych si udělat klec pro ptáčka?“ „Jistě,“ odpověděl kovář, „ale udělej ji pořádně, nebo ti ten ptáček uletí.“ Honza se pustil do práce. Když konečně klec vyrobil, rozloučil se s kovářem a šel domů.

Tam se díval, jak si Eliška s ptáčkem hraje. „Jak se ti tady vedlo?“ zeptal se Honza. „Moc dobře, vid' Zlat'áčku,“ odpověděla Eliška. Honza s údivem řekl: „To je krásné jméno.“ Už byl večer. „Eliško, pojď spát,“ zavolal Honza. „Už jdu, jen Zlat'áčkovi dodělám pelíšek,“ volala Eliška zabraná do díla. Dodělala pelíšek pro Zlat'áčka, uložila ho do něj a šla s Honzou spát. A takhle se to opakovalo každý den. Honza se snažil uživit Elišku i Zlat'áčka. Eliška zase věnovala svoji péči Zlat'áčkovi.

Když se jednoho dne vzbudila, spatřila krásného velkého zlatého ptáka. Peří měl z pravého zlata a křídla měl velká a silná, to vše díky Elišce a Honzovi. Kdyby ho tenkrát Honza nenašel a nevzal domů, zemřel by hladem. Zpráva se rozšířila po celé vesnici, donesla se až k samotnému králi. Král měl velmi lakomou a pyšnou dceru Julii. Ta jakmile to uslyšela, začala dělat před tatínkem scény, že chce toho ptáka. Král si tedy zavolal Honzu, Elišku a Zlat'áčka do zámku.

Jakmile vešli dovnitř, král začal smlouvat: „Dobrý den, milý chlapče, máte velice krásného ptáka. Co kdybychom udělali obchod? Když mi dáš toho ptáka, odměním tě třemi plnými pytli zlat'áků.“ Honza se chvíli rozmýšlel, ale Eliška tajně zašeptala: „Honzo, nedělejme to!“ Bratr v mžiku odpověděl: „Ne, děkuji, nemám zájem.“ Julie se začala rozčilovat. „Dobře, můžete jít,“ řekl král. Eliška, Honza a Zlat'áček odešli.

„Děkuji vám, že jste mě neprodali, za to vám budu plnit každé přání od srdce,“ řekl Zlat'áček. Honza a Eliška se udiveně na Zlat'áčka dívali, ale potom se

vzpamatovali a poděkovali. Odešli všichni tři domů. Celý život se jim se Zlatáčkem vedlo dobře.